

להשתמש בצינור רחב, מיוחד למטרה זו, אבל בשעת הדחק אפשר להיעזר בצינור גומי רגיל, המצוי בכל גן. יש לתוך ממנו חתיכה באורך 2-2½ מטר, ולהחליק את הקצוות כדי שלא יפצצו. כופפים את הצינור כלפי מעלה בשעה שמכניסים אותו לתוך הוושט ויש להיזהר מלהכניסו בטעות לתוך הקנה. כאשר הצינור מגיע אל הכרס, יש לסובב אותו בקלות, למצוא כיסי-הגאזים ולמנוע את סתימתם. לשם הקלה נוספת יש לשפוך כ-2/3 כוס שמן לתוך הצינור. אם אי-אפשר להביא את הרופא הווטרינארי במקרה חמור, יש להשתמש בדקר (טרקאר). הטרקאר זהו כעין מסמר בעל קצה מחודד, נתון בקנית (כנדן). את הטרקאר החד יש לתקוע בחד לק הבולט ביותר של הצד השמאלי הנפוח ביותר, בין הצלע האחורונה ובלית חוד הירך, ולי-כוונו בזווית כלפי מטה וקצת קדימה. כששולפים את הטרקאר יש לסתום את הקנית בחלקה בבוהן (האגודל), כי השחרור הפתאומי של הלחץ בכרס עלול להמית את הבהמה. אם הקנית נסתמת ע"י המשקעים הקשים שבכרס, מכניסים שוב את הטרקאר לתוך הקנית ובוחשים.

אם אין טרוקאר או סכין סטאגילית אפשר להשתמש באולר, כי גם זה יכול להציל את הבהמה ממות. כמובן, יש לקרוא לרופא ווטרינארי מהר ככל האפשר, לשם המשך הטיפול. ניתוחים מסוג זה, בעזרת אולר, הצילו לא פרה אחת. אבל, כאמור, האמצעים המונעים חשובים מהריפוי במקרים של תפיחות-הכרס.

(מתוך The Farm, 1961)

המלאה של אוכל מרוכז ולהימנע מהגשת שחת קטניות בלבד. יש להתאים את מנת המזון לתצרוכת הממשית. רצוי לערבב שחת קצוצה במנת הגרעינים, כדי לגוון את המזון.

הטיפול במקרה של תפיחות

התרופות הטובות הם דטרגנטים ושמנים. אפשר להשתמש בדטרגנטים המצויים בבית (לצרכי כביסה וכד'). הדטרגנטים המיוחדים (כמו פלור-רוניק ל-62) טובים לריפוי ולמניעה. טיפול מצויח במידה רבה הוא הגמעת כוס שמן או שומן (צמחי או מן החי), כדי לפרק את הקצף המונע את הגיהוק. גם הצבת הבהמה כשחלק גופה הקדמי מורם, מסייעת בטיהור פי הקיבה והיא יכולה אז לשוב ולגהק באופן נורמאלי. ההקלה באה כעבור 20-30 דקות.

במקרים קשים יותר יש להזריק שמן ישר לתוך הכרס. כאשר המחלה פוגעת בפרות רבות בבת-אחת, הטיפול בדרך זו הוא מהיר ובטוח יותר. פפיצר (Pfizer) ממליץ על תכשיר "ציט-רופלקס א-4" (Citroflex A-4) המנה הרגילה לפרה היא 20 סמ"ק, בהגמעה או בזריקה תת-עורית.

במקרים של תפיחות קלה אפשר לנהוג באחד האמצעים "הביתיים", כמו, למשל, תקיעת גזר עץ גדול לרוחב הפה, וקשירתו או תחיבת חבל עבה מרוח בגריו לתוך הפה כדי שהבהמה תלעס אותו. במקרים רציניים יותר, ממליצים הווטרינארים לשלשל צינור גומי לתוך הקיבה בטרם מחליטים לנקב את הכרס בטרקאר. רצוי

יש לאסור את השימוש ב-B. H. C. בבקר

ד"ר ו. ו. בראון, רופא ווטרינארי ממכללת קולוראדו, הודיע, כי משרד החקלאות של ארצות-הברית הוציא את התכשיר B. H. C. (בנון-הקסאכלוריד) מהרשימה המאושרת של חומרי ריסוס וטבילה בשביל הבהמות, ואין להשתמש בתכשיר זה כלל.

הסיבה לכך, לדברי מרי בראון, היא החשש שהרעל הזה יישאר בתוך הבשר של הבהמות הנשחטות. מעולם לא הומלץ על השימוש בתכשיר זה לגבי פרות חולבות, וכן אין ממליצים על תכשירים סיסטאמיים אחרים במלחמה נגד הטפילים בפרות חולבות.

לגבי בקר-בשר ממליצים על השימוש בתכשירים: לינדן, טוקסאפאן, קוראל או קורלאן, כתכשירים לריסוס וטבילה, — בתנאי שהמטפלים ישמרו בקפדנות על ההוראות של המייצרים, הרשומות על המיכל. התכשירים הסיסטאמיים, המשמשים למלחמה בטפילים, חודרים לתוך עורם של הבהמות ועוברים דרך מערכת אברי הגוף הפנימיים. יש תרופות הניתנות דרך הפה, בצורת גלולה.